

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 iulie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Guzun Ion,
Judecători – Țurcan Anatolie și Talpă Boris,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2022, în cauza penală în privința lui

Iacovlev Vadim XXXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.06.2021 – 16.12.2021;

Instanța de apel: 14.01.2022 – 07.06.2022;

Instanța de recurs: 20.10.2022 – 05.07.2023.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 16.12.2021, Iacovlev Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, la 1 an închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pe un *termen de probă* de 2 ani.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, la data de 13 mai 2021, în intervalul orelor 22:33 - 23:29, Iacovlev Vadim, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului stabilit, aflându-se în ograda casei din XXXXXX, XXXXXX, profitând de neatenția părții vătămate Soloviov Maxim, pe ascuns a sustras telefonul mobil de model „Redmi Note 8T”, de culoare neagră, cu IMEI1:867273043827133 și IMEI2:867273044027139, în care se afla cartela SIM cu numărul XXXXXXXX, la prețul de 4 000 lei, care se afla pe scaun lângă partea vătămată și cu bunul sustras, a părăsit locul comiterii infracțiunii într-o direcție necunoscută. În rezultatul acțiunilor sale ilegale, Iacovlev Vadim i-a cauzat părții vătămate Soloviov Maxim un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 4 000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a reținut că, în drept, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale

infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, după indicii calificativi: furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Avocatul Popescu Ion, în numele inculpatului, a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului declarat, a invocat că, fapta nu a fost săvârșită de inculpat, probele administrate sunt insuficiente și irelevante, or, sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, urmând să fie verificate toate versiunile înaintate și înlăturate toate divergențele apărute.

Acuzarea nu a prezentat probe incontestabile, care ar demonstra vina inculpatului, iar concluzia despre vinovăția unei persoane nu poate fi întemeiată pe presupuneri.

Examinarea cauzei în instanța de fond a fost efectuată cu încălcarea esențială a art.6 din CEDO, potrivit căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa, (...) orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

Circumstanțele invocate în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu nu corespund circumstanțelor și probelor dobândite în cadrul cercetării judecătorești.

Acuzarea nu a prezentat nici o probă veridică, concludentă care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, probele puse la baza învinuirii nefiind confirmate prin alte circumstanțe, fiind în contradicție cu materialele dosarului.

Erorile admise în cadrul investigațiilor efectuate în cauza penală și contradicțiile neînlăturate duc la concluzia că inculpatul nu este vinovat, iar vina lui nu a fost dovedită. Deci, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii, el nu a comis infracțiunea incriminată.

Instanța de fond a omis faptul că nu au fost prezentate probe suficiente ce ar dovedi vinovăția inculpatului, toate dubiile urmând a fi interpretate în favoarea acestuia.

A menționat că, în dosar lipsesc probe, care ar putea sta la baza învinuirii inculpatului, condamnarea acestuia în astfel de împrejurări fiind eronată.

Mai mult, desfășurarea procesului penal a avut loc cu încălcarea principiului prezumției nevinovăției, organul de urmărire penală și instanța de fond acordând o preferință preventivă, deschisă și clar vizibilă probelor acuzării, ignorându-le vădit pe cele ale apărării, precum și din cauză că dovedirea nevinovăției a fost pusă în sarcina exclusivă a apărării, fapt ce contravine art.6 CEDO.

Totodată, modalitatea de motivare a sentinței, denotă faptul că instanța de fond nu a apreciat probele la justa valoare, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, punând la baza condamnării probe contradictorii.

Instanța de fond, considerând ca fiind demonstrată vinovăția inculpatului, a enumerat probele acuzării indicate în rechizitoriu, lipsind o motivare relevantă și întemeiată a soluției de respingere a argumentelor și motivelor apărării prezentate în susținerea poziției privind lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile acestuia și faptului că inculpatul nu a comis infracțiunea incriminată. Probele au fost apreciate unilateral, acordând selectiv prioritate doar la o parte din ele, pripit ajungându-se la concluzia despre vinovăția inculpatului.

Sentința de condamnare nu se bazează pe probe exacte, iar concluzia despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Or, în

lipsa probelor care confirmă învinuirea și în cazul epuizării posibilităților de administrare a altor probe, procesul penal este clasat sau este pronunțată o sentință de achitare. Concluziile cu privire la vinovăția inculpatului trebuie să fie motivate în sentință, indicându-se probele cercetate, însă, în speță nu au fost verificate toate versiunile, iar divergențele apărute nu au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător.

Probele puse la baza sentinței nu au fost analizate și cercetate în coroborare, dispozitivul sentinței cuprinzând soluții lipsite de suport legal, neargumentate în fapt și în drept în descriptivul hotărârii, iar nesoluționarea în fond a cauzei penale constituie erori grave de drept.

Conform art.95 alin.(1) Cod de procedură penală, probele puse la baza învinuirii trebuie să fie pertinente, concludente și utile, iar potrivit art.93 alin.(1) Cod de procedură penală, probele administrate trebuie să conducă la constatarea existenței infracțiunii incriminate, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției și stabilirea împrejurărilor importante pentru soluționarea cauzei, inclusiv, urmând a fi excluse probele mediane.

Prevederile art.1§6 din CEDO prescriu că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate asupra sa.

Dreptul la un proces echitabil include respectarea principiului egalității armelor, care prevede că fiecare parte trebuie să obțină o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajată în raport cu adversarul său, între părți urmând să se mențină un echilibru corect.

La fel, dreptul la un proces echitabil presupune și o procedură contradictorie, adică dreptul unei părți în procesul penal de a lua cunoștință cu observațiile sau susținerile făcute de cealaltă, precum și de a le discuta, trăsăturile justiției corecte constituind obiectul unei atenții particulare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2022, a fost respins apelul declarat, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției instanța de apel a indicat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată, împrejurări ce rezultă din probe administrate, corect apreciate conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, declarațiile inculpatului prin care neagă comiterea infracțiunii au fost apreciate ca nefiind veridice, făcute cu scopul de a se eschiva de la răspundere penală, or, probele administrate combat cu desăvârșire depozițiile acestuia.

Deși inculpatul a pledat nevinovat, vinovăția acestuia a fost probată prin declarațiile părții vătămate Soloviov Maxim (f.d.130) și ale martorului Tocila Nikita (f.d.132), plângerea lui Soloviov Maxim din 15.05.2021, conform căreia a fost reclamată sustragerea telefonului mobil de model „Redmi Note 8T”, de culoare neagră, în seara zilei de 13.05.2021, fiindu-i cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă de 4 000 lei (f.d.5); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.05.2021, prin care martorul Tocila Nikita a recunoscut persoana cu nr.2 - Iacovlev Vadim, ca fiind persoana care la data de 18.05.2021, s-a apropiat de el în curtea blocului de locuit de pe XXXXXX și i-a transmis telefonul mobil; ordonanța și procesul-verbal de ridicare a telefonului mobil de la Soloviov Maxim din 19.05.2021, care a fost supus examinării prin

procesul-verbal din 19.05.2021 (f.d.22, 23, 24-27); ordonanța de recunoaștere și anexare în calitate de corp delict a telefonului mobil de model „Redmi Note 8T” (f.d.28).

Instanța de apel a apreciat probele administrate ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, fiind pertinente, concludente, utile, în coroborare între ele, care combat declarațiile inculpatului și indică la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate. Solicitarea apărării privind achitarea inculpatului și argumentele invocate în aceste sens sunt apreciate ca fiind nefondate.

Or, în raport cu elementele constitutive ale componenței de infracțiune incriminate inculpatului, se atestă că acesta este subiect al infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, iar prin fapta comisă, a atentat la obiectul juridic special al infracțiunii, care îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Nu și-au găsit confirmare nici afirmațiile inculpatului că nu a comis furtul, fiind doar un intermediar la transmiterea telefonul găsit de prietenul său către partea vătămată, fiind o versiune inventată cu scopul inducerii instanței de judecată în eroare, deoarece probele acuzării, inclusiv declarațiile părții vătămate și ale martorului, confirmă pe deplin și fără ambiguități vinovăția acestuia, raționamentele inculpatului invocate în acest sens având scopul de a evita răspunderea.

Declarațiile părții vătămate și ale martorului, în cumul cu probele cauzei penale, apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, demonstrează că fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul a avut loc, a fost săvârșită anume de acesta și întrunește elementele infracțiunii prevăzută de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.6, 7, 61, 75-78 Cod penal și a ținut cont de faptul că acesta a comis o infracțiune mai puțin gravă, că lipsesc circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a comis o infracțiune similară, corect aplicându-i pedeapsa închisorii în limitele articolelor incriminate, cu suspendarea executării pedepsei, în temeiul art.90 Cod penal.

5. Avocatul Popescu Ion, în numele inculpatului, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel și solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului declarat, apărarea invocă argumente similare celor din apel, suplimentar menționând că, în textul deciziei, instanța de apel s-a limitat la redarea argumentelor invocate în sentință, nu s-a expus asupra motivelor invocate de apărare, nu a apreciat corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică a faptelor, nu a analizat probele care demonstrează adevărul, nefiind combătută poziția inculpatului.

La examinarea cauzei a fost încălcat principiul contradictorialității, or, instanța de apel nu a apreciat separat probele și nu s-a expus în mod convingător asupra respingerii probelor apărării, apreciindu-le în mod general, ce denotă imparțialitatea instanței.

Totodată, învinuirea înaintată și starea de fapt și de drept constatată nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, probele fiind apreciate greșit de către instanța de apel, în speță fiind prezente dovezi care demonstrează lipsa elementelor infracțiunii incriminate în acțiunile inculpatului.

La fel, instanța de apel a descris în textul deciziei probe prin care constată vinovăția inculpatului care nu au fost examinate în ședința de judecată, doar indicând numărul filelor din dosar, fără a le examina în prezența participanților la proces, circumstanțe care constituie viciu fundamental, care a afectat hotărârea pronunțată.

Condamnarea inculpatului se bazează pe presupuneri, iar constatarea faptelor contrar realității și vădit denaturată urmează a fi apreciate ca erori grave de fapt și de drept. Or, instanța de apel a preluat motivele invocate în sentință, fără a analiza probele și a combate poziția apărării.

Potrivit principiului prezumției nevinovăției, învinuitul nu este obligat să-și dovedească nevinovăția și se consideră nevinovat atât timp cât vinovăția sa nu a fost demonstrată conform legii. Astfel, dacă învinuitul care nu-și recunoaște vina nu a prezentat probe în apărarea sa, în sarcina organelor statului se pune obligația de a colecta toate probele, atât în apărare, cât și în învinuire.

Circumstanțele stabilite denotă că neaprecierea probelor în corespundere cu normele de procedură penală echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, iar faptul că toate probele administrate nu au fost cercetate și analizate în coroborare, în dispozitivul deciziei fiind invocate soluții lipsite de suport legal, neargumentate în fapt și în drept în descriptivul hotărârii, atestă că cauza nu a fost soluționată în fond, aceste împrejurări constituind erori grave de drept.

În final, consideră că decizia instanței de apel nu poate fi menținută și urmează a fi casată pe motivele și temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, analizate mai sus, în scopul reparării erorilor de drept, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, manifestând dezacordul cu recursul declarat și a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea deciziei instanței de apel, motivând prin faptul că instanța de apel și-a argumentat suficient soluția.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că, deși titularul invocă temeiurile pentru recurs prevăzute la pct.6), 8) și 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, totuși ultimul aduce critici modului în care au fost apreciate probele și în privința vinovăției inculpatului, temeiuri de casare prevăzute la pct.6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Astfel, Colegiul penal ține să menționeze că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct.4.1. din prezenta decizie,

relevă în mod concludent că instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art.414 alin.(1), 417 alin.(1) pct.8), 419 Cod de procedură penală și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra motivelor pentru care a respins versiunile părții apărării, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal.

Totodată, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, inclusiv în partea contestată de apărare în recursul declarat, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în decizia contestată.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct.5. din prezenta decizie, sunt întemeiate și pe critica modului în care instanțele de fond au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, judecând apelul, instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune partea apărării, este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și astfel, invocarea acestui temei în recursul ordinar, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, instanța de recurs, apreciază ca fiind declarative argumentele apărării precum că, concluziile instanței de apel nu sunt bazate pe probe exacte care ar dovedi vinovăția inculpatului și că acesta nu a comis infracțiunea. Or, reținând circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța de apel și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, constatând că fapta de săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul a avut loc și că această faptă a fost săvârșită anume de Iacovlev Vadim.

Argumentele precum că, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, temei prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, sunt lipsite de suport probatoriu, nefiind în stare să răstoarne hotărârile instanțelor de fond. Or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, urmează a se menționa că, conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Adică, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Afirmațiile inculpatului că nu a comis furtul, el fiind doar un intermediar la transmiterea telefonului către partea vătămată care a fost găsit de prietenul său, nu și-au găsit confirmare, fiind o versiune înaintată de acesta cu scopul de a induce în eroare instanța de judecată, pe când probele prezentate de acuzare, inclusiv declarațiile părții vătămate și ale martorului dovedesc pe deplin și fără ambiguități vinovăția acestuia,

raționamentele aduse în sprijinul acestor afirmații având scopul de a evita răspunderea.

Ce ține de temeiul invocat de recurent prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că, în recursul declarat, nu este specificat, în raport cu argumentele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept și esența că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi calificarea corectă în acest caz, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Mai mult, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanțele de fond s-au expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și-o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kossier v. Franța, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, iar fapta inculpatului întrunește elementele infracțiunii incriminate.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion, în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2022, în cauza penală în privința lui *Iacovlev Vadim XXXXXX*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 13 iulie 2023.

Președinte

Guzun Ion

Judecători

Țurcan Anatolie

Talpă Boris